

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...",

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η Ίρέν κύτταζε έξω από τα τζάκια του αυτοκινήτου. Είχε πάψει πειά να θρέχη κι' ο άνεμος που φυσούσε όρμητικός, έκανε τα γυμνά δέντρα να στενάζουν και να γέρνουν.

Το αυτοκίνητο πέρασε μιά μεγάλη καγκελλόπορτα, διέσχισε μιά δεντροστοιχία και στάθηκε μπρός στην είσοδο της βίλλας, της οποίας τα μαρμαρένια σκαλοπάτια φώτιζαν δυο φανάρια.

«Ο Πιέρ, ο οποίος περίμενε μ' άνυπομονησία την Ίρέν, έτρεξε να την υποδεχτή.»

— Έλατε γρήγορα! της είπε, ανοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου. Περῶστε μέσα. Σίγουρα θα είσατε παγωμένη.

«Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ σωφὲρ, ἐπρόσθεσε:

— Ζάν, φρόντισε για τις άποσκευές της κυρίας.

Και παρέσυρε την Ίρέν μέσα στο μεγάλο χώλ της βίλλας που φωτιζόταν άρμονικά από ηλεκτρικές λάμπες κρυμμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Το δωμάτιο στο οποίο ὠδήγησε ὁ Πιέρ τὴν Ίρέν θρισκόταν στο πρώτο πάτωμα του σπιτιού

κι' ήταν ἐπιπλωμένο με ρυθμό 'Αμπίρ. Καλλιτεχνικοί πίνακες στόλιζαν τὸς τοίχους του και τὸ ἀναμμένο τζάκι τὸ θέρμαινε γλυκά.

«Ο Πιέρ στάθηκε διακριτικά στο κατώφλι της πόρτας κι' ἡ Ίρέν, για να τὸν ἀνταμείψῃ για τὴν εὐγένεια του αὐτῆ, τοῦ εἶπε:

— Μπορεῖτε να μῆπτε, φίλε μου.

«Εκεῖνος δὲν περίμενε να τοῦ τὸ ξαναπῆ.

— Εὐχαριστῶ! ἀπάντησε περῶντας μέσα. Φοβόμουν μήπως σᾶς ἐνοχλήσω. Θὰ εἶσατε σίγουρα πολὺ κουρασμένη. Μήπως θέλετε να πιῆτε κανένα ζεστό;

— Πολὺ εὐχαρίστως. Βλέπετε ὅτι δὲν περιμένω να μου τὸ πῆτε και δεύτερη φορά.

«Ο Πιέρ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι κι' εἶπε στην καμαριέρα που παρουσιάστηκε σὲ λίγο:

— Φέρε μας ἕνα «γκρόγκ».

«Ἡ Εἰρήνη ἐν τῷ μεταξύ εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο της και τὸ ἐπαναφόρι της κι' εἶχε πλησιάσει στο τζάκι.

— Θέλετε να ρίξω κανένα ξύλο ἀκόμη; τὴν ρώτησε ὁ Πιέρ.

Και ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα της κασσόνας, πλάι στο τζάκι, ὅπου θρισκόντουσαν τὰ ξύλα.

— Δὲν κάνω, ξέρετε, ἐπρόσθεσε, καθόλου οικονομία στα ξύλα, γιατί ἔχω ἕνα ἀνεξάντλητο ἀπόθεμα ἀπ' αὐτά.

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ἡ Ίρέν ἀδιάφορα.

— Νᾶ, διάταξα κι' ἔκοψαν ἕνα σὺδεντρο που θρισκόταν στο θάθος του πάρκου. «Ἐτσι ἐξασφάλισα καύσιμο ὕλη για χρόνια ὀλόκληρα.

Και πλησιάζοντας περισσότερο τὴν Ίρέν, ὁ Πιέρ ἐξακολούθησε με τόνο τρυφερό:

— Πόσο καλὴ κι' εὐγενική εἶσατε που ἦρθατε.

— Δὲν ἔπρεπε ἴσως να τὸ κάνω αὐτό! ψιθύρισε ἐκείνη. Μιά τιμὰ γυναῖκα δὲν δέχεται ποτὲ τὴν πρόσκλησι ἐνὸς ἀνδρὸς που ἔχει χωρίσει ἀπὸ τὴν πρώτη του σύζυγο.

«Ἡ εἴσοδος της καμαριέρας που ἔφερε τὸ «γκρόγκ» ἐμπόδισε τὸν Πιέρ ν' ἀπαντήσῃ. Ἀφὺ ἀκούμπησε τὸ δίσκο της σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι πλάι στο παράθυρο, ἡ καμαριέρα τραβῆξε πάλι πρὸς τὴν πόρτα, ρίχνοντας στην Ίρέν μιά ἐρευνητικὴ ματιά.

«Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Πιέρ ἔπιασε τὸ χέρι της ξένης του.

— Ίρέν, σᾶς ἀγαπῶ! της ψιθύρισε.

— Μ' ἀγαπᾶτε ὅπως ἀγαπούσατε ἄλλοτε τὴ γυναῖκα σας, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη κουνώντας τὸ κεφάλι της με δυσπιστία.

— «Ὅχι!... Δὲν ἔχετε δίκη. Ἡμουν πολὺ νέος, σχεδὸν

παίδι, ὅταν παντρεύτηκα τὴ Μαργαρίτα. Δὲν ἤξερα καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα τότε... Και τὴν ἀγάπησα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι... Τὴν ἀγάπησα μάλιστα βαθειὰ τὸν πρώτο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο μας. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα τὸ αἶσθημα αὐτὸ διαλύθηκε και παραχώρησε τὴ θέσι του στη συνήθεια... τὴν τρομερὴ συνήθεια της κοινῆς συμβίωσης που φέρνει τὸν κόρο και τὴν ἀνία... τὴ συνήθεια που τὰ καταστρέφει ὅλα, ἀκόμα και τις ἀναμνήσεις...

«Ἐτσι τώρα, κάθε τί που μου θυμίζει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μου ἔχει γίνει μισητό... Ἀκούσατε ἕνα παράδειγμα: Τὸ σὺδεντρο, τὸ ὁποῖο διέταξα κι' ἔκοψαν, ἦταν γοητευτικό... Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα του κάναμε τὸς περιπάτους μας ἐγὼ κι' ἡ Μαργαρίτα... Μου θυμίζει τόσα πράγματα... Τὸ μίσσησα λοιπὸν τόσο, ὡστε θέλησα να τὸ ἐξαφανίσω...

— Μὲ κάνετε να φοβᾶμαι! ψιθύρισε ἡ Ίρέν.

— Γιατί;

— Γιατί σκέφτομαι πῶς, ὅταν θὰ πάψετε να μ' ἀγαπᾶτε θὰ μὲ μισησετε κι' ἐμένα, ὅπως μισησατε τὴ γυναῖκα σας.

Και αὐτὸ δὲν μου δίνει καθόλου θάρρος...

— Μὰ ὄχι!... Τὰ πράγματα με σᾶς εἶν' ἐντελῶς διαφορετικά... Σᾶς, Ίρέν, θὰ σᾶς ἀγαπῶ ἐφ' ὅρου ζωῆς... Θὰ μείνουμε ἐνωμένοι για πάντα...

— Εἶν' εὐκόλο να τὸ λέτε.

— Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω...

«Ο Πιέρ ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω της. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ πόθο.

«Ἀλλὰ ἡ Ίρέν τὸν ἀπομάκρυνε ἀπαλά.

— Θὰ ξαναμιλήσουμε αὐριο για ὄλ' αὐτά, τοῦ εἶπε.

— Αὐριο;

— Νᾶι, αὐριο.

Και, μ' ἕνα ἀπροσδιόριστο λαμόγελο, τοῦ ἔδειξε τὴν ἴδρις.

Καθισμένη κοντὰ στο τζάκι, ἡ Ίρέν προσπαθοῦσε να ταχτοποιῆσῃ τὰ συναισθήματά της. Δὲν ἦταν πειά μικρὸ κοριτσάκι. Κατὰ λάβαινε ὅτι ἡ καρδιά της τὴν ἐσπρωχνε να δεχτῆ τὸν ἔρωτα τοῦ Πιέρ. Ἀλλὰ ἕνα ἀκαθόριστο ἐνστικτο, κάποια μυστικὴ ἀνησυχία, τὴν συγκρατοῦσε ἀκόμα.

Πέρασε μιά ὀλόκληρη ὥρα βυθισμένη στις σκέψεις της. Στο τζάκι εἶχαν μείνει μόνο λίγα κόκκινα κάρθουνα κι' ἡ φωτιά κόντευε να σβύση. «Ἐνα παγωμένο ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ της Ίρέν και τὴν ἔκανε να σκύψῃ και να πάρῃ ἀπὸ τὴν κασσόνα δύο ξύλα για να δυναμώσῃ τὴ φωτιά.

Ἐρριξε τὸ ἕνα στο τζάκι. Τὴ στιγμή ὅμως που ἐτοιμαζόταν να ρίξῃ και τὸ δεύτερο, ἀνασκιρτήσε ἐξαφνα και τὸ χέρι της στάθηκε μετέωρο.

— Εἶνε δυνατόν; ψιθύρισε.

Πλησίασε στο φῶς κι' ἐξέτασε με προσοχὴ και ἀγωνία τὸ ξύλο που κρατοῦσε στα χέρια της. Ἐπάνω στὸν φλοιό του ξεχώρισε χαραγμένα μερικὰ ψηφία.

— Π. Μ... Τὰ ἀρχικά του Πέτρου και της Μαργαρίτας!...

Τὰ γράμματα φαίνόντουσαν καθαρὰ, χαραγμένα μ' ἕνα σουγιὰ ἐπάνω στο ξύλο. Ἡ Ίρέν νόμισε ὅτι ἔθλεπε μπροστά της τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι, τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο, να σταματᾶ μπροστὰ στο δέντρο για ν' ἀπαθανάτισῃ σ' αὐτὸ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτός του.

— Και τὰ ἄλλα ψηφία που εἶνε χαραγμένα πιὸ κάτω; ἀναρωτήθηκε. Τί να σημαίνουν αὐτά;

Πραγματικά, κάτω ἀπὸ τὰ ἀρχικά τῶν δύο συζύγων, ὑπῆρχαν ἀκόμα κι' ἄλλα τρία γράμματα, μυστηριώδη κι' ἀκατανόητα: Ε. Γ. Π.

Ἡ Ίρέν ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα συλλογισμένη, προσπαθώντας (Συνέχεια σὴν σελίδα 54)

Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

«Απάνω στὸν ὕπνο της ἡ ταξιθέτις ἀναψε τὸ φανὸ της και...»

(Ἡ συνέχεια σὴν πλατεῖα)

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιανονοντας την καρδιά της με τὰ δύο της χέρια).— "Α!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, επειδή σ' έβλεπα άφωσιωμένη στον Άνρι... Και άργότερα, όταν ξ-γινες γυναίκα του, έπνιξα στα θάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυό μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, άφου σε βασάνισε ολόκληρα χρόνια με την άισχρή διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κ λ α ί γ ο ν τ α ς).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άνρι... Είχα καταλάβει τον πραγματικό του χαρακτήρα και τον άηδίασα... Και τότε άρχισα ν' αγαπώ έσένα, τον πιστό και άφωσιωμένο φίλο!... "Ωστόσο οί γονείς μου με άνάγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένω έσύ υπέφερες στην ξενιτειά με την δική μου σκέψη, βασανίζομουν κι' εγώ έδω στη Γαλλία με την δική σου άνάμνησι, κοντά σ' ένα βάρβαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω όνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οί δυό, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (ά γ κ α λ ι ά ζ ο ν τ α ς με παραφορά την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, άφου αυτή μάς βοήθησε, χωρίς να τὸ θέλη, ν' άνοιξουμε και οί δυό τίς καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (ά κ ο υ μ π ὠ ν τ α ς τὸ κεφάλι της στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Νανούρισέ με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! "Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.—... Υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θά τὰ ξεχάσουμε όλα... Είμαστε και οί δυό τόσο νέοι!... (Γ ε λ ὠ ν τ α ς): "Άς είνε, μου έκανες την χάρι που σου ζήτησα... (Η Μώντ τὸν κ υ τ τ ἄ ζ ε ι μ' άπορία). Ναι, τὰ κατάφερες... να με παντρέψης! ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θά νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πω...

— Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ένω στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπίδα.

— Κάτι καλύτερο άκόμα!... Είνε περιφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! "Ερχεται...

Με τὰ μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προύπαντήση τὸ σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τίς αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρὺ που είχε σκοτωθῆ στο σιδηροδρομικό δυστύχημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωση κι' αυτός, αλλά όλωσδιόλου ξένος πρὸς την οικογένεια του Λουδοβίκου...

Άπό την ήμέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν ίσκιωσε πειά την ευτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κι' ή Λάουρα ζούσαν άποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την ευτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε τὸ γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά τὸ άδοξο τέλος του έρωτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τὴ Νέκ Υορκ, όπου είνε έγκατεστημένοι οί γονείς της, με την έλπίδα ότι γρήγορα θά κατορθώση να παντρευτῆ τον Μίκυ Ματίνα, τὸν άδελφὸ του πρώην συζύγου της, που τὸν αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Πρὸς τὸ παρὸν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ήμέρας στην Άμερική και πρόκειται έντὸς ολίγου να φύγη για τὸ Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με τὸ να περιφρονήση τὸν πρόεδρο Ρουζβελτ, έκανε την τύχη της στο Χόλλυγουντ. ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ!

Ο «ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— ΘΕΛΕΤΕ να πῆτε ότι έρωτευθήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σὰς παρακαλῶ... Δεν έρωτευθήκα ποτέ, καμμιά. "Ηθελα να πω...

— "Οτι δεν θά τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνωρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θά τὸ τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πὼς θά με δεχόραστε...

— Άκούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμματα στους θεατάς και να τὸς προσκαλῶ σε τσάι... Έσεις όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές τὸ ίδιο έργο!...

— Ναι, βέβαια! άπάντησε ο νέος άναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγὼ στην άρχή τὸ φανταζόμουν πὸ εύκολο...

— Τί φανταζόρασατε πὸ εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα ξαφνιασμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τὰ ίδια πράγματα κάθε θράδυ. Τί μπορούσα όμως να κανω, άφου έχασα τὴ θέσι μου στην Τραπεζα; Η άνεργια κι' ή κρίσις μ' άνάγκασαν να γίνω άρχηγὸς των «κλακέρ» στο θέατρο στο οποίο παίζετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' άπόμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. Κατόπιν εἶπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβῶς σὰς κάλεσα. "Ηθελα να σὰς άνταμείψω για τίς υπηρεσίας σας.

... "Επειτα από λίγα λεπτά ο νέος έβγαине από τὸ διαμέρισμα της ήθοποιού. Η Μάλθα του είχε δώσει πενήντα σελλίνα. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ.

«ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !..»

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση τὸ άίνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! φιθύρισε. Ε. Γ. Π. «Ενωμένοι για πάντα»...

Τὴ στιγμή εκείνη της φάνηκε πὼς άντηχοῦσαν πάλι στ' αυτιά της τὰ λόγια που της είχε πῆ ο Πιέρ πρὸ ολίγου:

«Μά όχι! Τὰ πράγματα με σὰς είν' έντελῶς διαφορετικά. Σὰς, Ίρέν, θά σὰς αγαπῶ έφ' ὄρου ζωῆς... Θά μείνουμε ένωμένοι για πάντα...»

Ενωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τὰ ίδια άπατηλά λόγια, τὰ οποία είχε φιθύρισε άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί της Μαργαρίτας και των οποίων τ' αρχικά είχαν μείνει χαραγμένα άνεξάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— "Οταν ένας άντρας αγαπά ήφ' ὄρου ζωῆς, όταν υποσχεταί άιώνιο έρωτα, συλλυγίσθηκε ή Ίρέν, ο έρωτας του δεν βαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρὸς την πόρτα την κλείδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρδιά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγὼ... Ζούν μαζί μ' αυτόν που τὰ νοίκιασε...

— Κ' οί γονείς τους δεν είδοποιούν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμεις δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου εξήγησε.

Με τὸν παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μιὰ μεγάλη θόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από τὸ στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπάρμπα Άδόλφος κερδίζει την ήμέρα πάνω από εκατό φράγκα κι' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 παιδιά από δυό χρόνων μέχρι δέκα. Οί γονείς αυτών των παιδιῶν είνε αλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Οσο γι' αυτά τὰ παιδιά, έχουν όλα ένα όνειρο: τ' αγοράρι περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπάχηδες και τὰ κορίτσια για να πουλουν τὸν έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μάς εξηγεί ο Ζαν Μπαζάλ στο τέλος της έρεύνης του, τὰ «ψαρεύει» κάθε τόσο και τὰ κλείνει στα άσυλα. Μά ο άριθμός τους δεν έλαττώνεται, γιατί οί έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρκῶς καινούργια θύματα σ' αυτό τὸ έπαίσχυντο έμπόριο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ